

tisse Anviisninger til Veiledning for forskjellige i Livet mødende Tilfælde. Det kan nu være nyttigt nok, men jeg troer dog ikke, at disse Bink kunne siges at være paa deres Plads i Betænkninger over Finantslove. Det forekommer mig ganske vist, at en saa enorm Sum som 1300 Rd. til Maling kan give Anledning til Betænkelse, og at der kan være Grund til at undersøge det nøje, om ikke en Nedsættelse kan skee, men jeg skulde ønske, at det var kommet frem paa en lidt mindre praktisk belærende Maade, end det er skeet, thi hvorledes Reoler skulde males, troer jeg det er bedst at overlade til Administrationens Besørgelse, og den bevilgende Magt bør ikke blande sig ind i saadan Detail.

Det andet Punkt, jeg skal tillade mig at udtale mig om, er det af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 4de Valgkreds (Brun) stillede Forslag. Jeg havde haabet, at den høitærede Finantsminister — skjøndt det ganske vist ikke hører til den Egenkab, i hvilken han møder i denne Sag — ved denne Leilighed vilde have givet os Oplysning om, hvorledes det hænger sammen med den bebudede Reform i den frie Postforsendelse, som har grebet saa overordentlig stærkt ind i en heel Deel Grene af Kongerigets Forvaltning. Dersom jeg har forstaaet rigtig, hvad der er Tanken i disse bebudede Reformers, saa er det den at holde det saa stramt som muligt med den tidligere tilstaaede Portofrihed, og tillige at samle et statistisk Materiale, hvorved man kan blive istand til at tilveiebringe en fuldstændig Opgjørelse mellem Fællesmonarkiet og de særlige Landsdele med Hensyn til dette Forhold. Dette er nu en Tanke, som ganske vist maa tiltale, forsaavidt som der paa Bunden deraf ligger en Stræben efter at være korrekt; det er strengt taget ikke i sin Orden, at de særlige Landsdele nyde en Begunstigelse af Monarkiet, thi det er netop gjennem den Art Begunstigelser, at Prægrøptionspørgsmaalene, der jo desværre spille en stor Rolle i vort Fædreland, faa deres Oprindelse, og de vore let op til en saadan Bitterhed, selv over Smaating, at det er bedst i Tide at forhindre dem. Men paa den anden Side kan jeg dog ikke skjønne rettere, end at vi ved at drive disse For-

dringer om uviagtig gjensidig Opgjørelse mellem det Fælles og det Særlige til en altfor stor Yderlighed komme til i høi Grad at forværre den indviklede Tilstand, som allerede ligger i hele den Statsbygning, hvorunder vi for Tiden leve. Naar der er et Fælles, som under sig indbefatter 4 forskjellige særlige Dele, maa disse Parters Mellembværende behandles med, hvad jeg kan kalde let og rund Haand; thi vil man gaae nøje tilbunds i mange af de Forhold, der møde, udsætter man sig for, at Maskineriet bliver et saa vanstelig, byrdefuldt, indviklet Redskab, og Opgjørelsen saa generende, at man let paadrager sig et langt større Onde end det, man vil forebygge, saa at Medicinen let kan blive værre end Sygdommen. Det forekommer mig, at Portofriheden er et af de Forhold, hvorom man maa sige, at Monarkiet uden altfor stor Paaholdsenhed bør lade de offentlige Autoriteter, hvad enten de ere fælles eller særlige, nyde godt af den Postanstalt, som Staten nu engang har monopoliseret sig, og som nu engang er falden Fællesstaten til. Det vilde føre til meget store Ting, dersom de særlige Landsdele fra deres Side vilde gjøre lignende Fordringer gjældende overfor Monarkiet. Jeg skal blot eksempelvis minde om et saadant Forhold som dette, at der i denne Sal, i dette Lokale sidder en særlig Rigsdag for Kongeriget og en Fællesforsamling for Kongeriget og Slesvig, nemlig Rigsraadet, og at der i Virkeligheden strengt taget maatte foretages mellem de to Forsamlinger, der høre til forskjellige Led i Staten, en meget vanstelig Afregning, dersom man ikke skulde kunne sige, at den ene hder den anden Noget. Man kunde da komme til et Forhold som det, en æret Rigsdagsmand her foran (Tscherning) foreslog for nogen Tid siden, da han vilde, at Brandvæsenet skulde betale Leie af de Lokaler, det har ovre i Kontorerne; Rigsdagen og Rigsraadet kunde komme til gjensidig at svare Leie af forskjellige Ting, som de begge benytte, af Tæpper, Borde, Stole, ja af de største Smaating, og Intet kunde dog være urimeligere. — Det forekommer mig ogsaa, at i det Dieblis, vi have at gjøre med en saadan Post som den, der er Tale om med Hensyn til Kapellet i Taarbek, hvor Monarkiet saa flot sthyder af sig ligeoverfor Kongeriget,